

MOGU LI DALJE SAMA?

Posvećeno mojem suprugu Želimiru

Urnu smo položili 14. prosinca 2001. godine na Mirogoju. Moja djeca i ja. Ispraćaj je bio 12. prosinca u krematoriju na Mirogoju.

Stella ima djetence od četrnaest mjeseci, maloga Leona i imaju stan u Botincu.

Krešimir radi na geofizičkim istraživanjima u Egiptu, a stanuje kod Zapadnog kolodvora.

Nakon što sam ih razvezla do njihovih stanova, vratila sam se u ovu našu praznu kuću. Tri su sata poslije podne. Zidovi, namještaj, televizor, telefon i ja. Tišina. Do kraja dana ni jednom nije zazvonio telefon, nitko, ali baš nitko nije me nazvao. Nestalo je struje. Vani je bilo minus deset. Mrak, crni mrak. U glavi prazno, u duši tuga. Nemoć.

Znaš da će se dogoditi, ali nikad nisi spreman.

Deset mjeseci, danju i noću bila sam uz njega. Bio je prikovan za krevet. Bila sam spremna njegovati ga koliko god bude trebalo.

Najednom ga nema i ja više ništa ne moram.

Tužna sam. Sama sam. Ali ja nisam mrtva. Živim. Moram nešto raditi. Pisat ću. Zapisivat ću sve čega se budem sjetila iz naših života, iz naše struke. Sjećanja ionako sama naviru. Geodetske priče!? Je li itko pisao geodetske priče? Ne znam. Ali znam, da smo nas dvoje imali četrdeset godina zajedničkog življenja s geodezijom pa ću pokušati.

Kupit ću računalo. Danas nitko više ne piše rukom, a ni pisaćim strojem.

Ja, doduše, na računalu ne znam raditi. Već sam gotovo tri godine u mirovini, vremena imam na pretek, literatura postoji. Učit ću.

Krešo mi mora pomoći pri odabiru konfiguracije računala prije nego što odleti u Kairo.

Pokušat ću okrenuti novu stranicu u svom životu.

Sesvete, 15. prosinca 2001.